

Deníček 2019

Můj milý deníčku. Již popáté si spolu budeme psát o tom, co se nám přihodí. Být potřetí na tom samém místě je docela vtipné již samo o sobě, ale tím legrace končí. Nebude tady totiž moc o čem psát: o těch pomíjivých, banálních a přízemních věcech jako je ubytování a jídlo, jsem Ti již psal posledně. O to více se však těším, že se spolu budeme moci více seriózně soustředit na to podstatné: především na duchovní kondici zde přítomných bratrů a sester (pochť, padni komu padni), na vztahy mezilidské a mezicírkevní, a třeba i na jiné věci, o kterých nikdo nemluví, ale vědět o nich chce. Dám do toho všechno jak Tomáš Halík do svých knih.

Jo, ještě taková poznámka. Posledně byl deníček zveřejněn na webu Soukenické v plném znění. Krátce na to jsem sice dostal do mailu pár výhrumných veršů, ale nejčastěji jsem čelil otázce: „To se fakt stalo?“. Také mi pár lidí řeklo, že jsem prý dost přesně popsal, jak to v céběčku chodí – беру to jako pochvalu a vůbec si nemyslím, že to o nich něco vypovídá.

Den první – sobota odpoledne

Z pátku na sobotu jsme stanovali na skautském tábořišti asi 20 km od Kletečné, takže jsme fakt nemuseli být v nervu z toho, jestli stíháme. Během dne jsme navštívili dvě zříceniny – Lipnici a Orlík – což udělalo třetí ruinu ze mě, protože do kopce s Emilkou na krku, po noci, v jejímž průběhu nejprve zpívali u ohně skauti – což je v deset hodin fajn, ale po druhé hodině je máte chuť přiložit do táboráku. Poté nastoupily zvuky hladového hmyzu.

Přes všechny drobné obtíže proběhl příjezd bez potíží. Přivítání bylo nadmíru srdečné. Mám s sebou nejen ženu s dětmi, ale dorazil i můj bratr Ondřej. Ubytování jsme v bungalovu jako posledně. Od minulého roku nezmizelo nic z nefalšovaného retrostylu počátku sedmdesátých let minulého století (včetně dobových matrací, pokrývek, skřípajících paland, jen vzkazy na nich jsou stále aktuální). Vše je dobově funkční, takže jak co. Správce objektu mi řekl, že pro blaho hostů v celém areálu odvádí mravenčí práci. Protože mravenci v našem bungalovu nám vlezou úplně všude, budeme raději důsledně zamykat.

Začalo pršet a má prý pršet celý týden. Nesmysl. Ale jak znám průběhy sborovek, tak se zase někdo upřímně pomodlí a jen sem tam sprchne, aby zemědělci nebrečeli.

Na večerním programu se zpívalo. Slunce Kristovy lásky interpretované ve šnečím tempu by sice nestačilo ozářit ani žárovku – ale to byl jen pochopitelný uspávací důsledek vepřa, knedla, zela podávaného k večeři.

Den druhý - neděle

Je krásné nedělní ráno, vypadá to na déšť, ale pochopitelně zatím nic. V deset začíná bohoslužba, tak se těším. Zatím pa.

Bohoslužba byla prima. Po slovíčku pro děti chytil bratr kazatel děti fikaně na lízátko – respekt – aby byl při kázání klid. Vzhledem k chemickému složení tu samozřejmě byla také jistá naděje, že se jim

rozpustí jazyčky, takže efekt ticha mohl být trvalejší. Kázání bylo dostatečně inspirující i vysilující, jak to mají lidé v céběčku rádi. Poté jsme byli vyzváni modlitbám. Takže jsem zajel na hlubinu a polechtal třísku v oku mého souseda. Podle míry soustředění ve tvářích jsem se členy shromáždění nejprve pokusil cvičně rozdělit na ovce a kozy, což byl z hlediska genderu a představivosti dost oříšek. Tak jsem zkusil na pšenici a koukol, což mi šlo lépe.

Po obědě jsem si vynesl ven nafukovací lehátko a polštář. Po pěti minutách naivního odpočinku na mě naskákaly mé milé děti, aby si ověřily, zda tatínek stále pruží. Ještě trochu ano.

Odpočinkem nezpružený, spíše malinko zpružený, jsem si dal dvojitou kávu a zase vypadal trochu jako člověk.

Ted' sedím v autě v Želivi před klášterním kostelem. Emilka během cesty usnula a vypadá to, že se jen tak neprobudí. Ostatní už jsou někde v klášteře a já si tu počkám – asi také usnu. Nakonec z toho byly dvě příjemné hodiny – není nad to trávit čas s dětmi.

Můj milý deníčku, v podvečer byl první kruhový trénink, aneb kruháč. Nemám sílu ti nic vyprávět, zážitek je ještě moc čerstvý.

Den třetí – pondělí

Deníčku. Jak dobře víš, mým problémem posledních dní je spánek. Z pátku na sobotu jsem pospával ve stanu, ze soboty na neděli na příšerně vrzajících postelích v bungalovu, které nás s bratrem vedly k tomu, že jsme raději na další noc použili nafukovací lehátka. Moje jsem si kupoval speciálně kvůli tomu, že prý poskytuje nezapomenutelný komfort. Takže to máme tři noci bez pořádného vyspání. Na příští noc zkusím kombinaci matrace na zemi a na nich nafukovací lehátko. To už by snad mohlo fungovat.

Dopoledne jsme si šli zahrát volejbal. Můj tým vyhrál, a to jsem ani nepoužil mé speciální ponožky s Ježíšem, které mám přesně pro tuto příležitost. Odpoledne jsme byli na koupališti u Žabáka v Humpolci. Už jsem tak nějak cítil, že bych se měl ve fyzických aktivitách mírnit, ale opět jsem neodolal pokušení zjistit, jestli se fyzicky zhrouťm dnes nebo až zítra – a přijal jsem po návratu další pozvání na kruháč, což je – na vysvětlenou pro neznalce tohoto druhu fyzické aktivity – cvičení na stanovištích, na kterých se postupně střídáte v časově stanoveném limitu. Např. 15 stanovišť, na každém cvičíte intenzivně jeden cvik 30 vteřin – a tak dokola 3krát.

Poprvé jsem se v průběhu roku systematicky snažil shodit pár kil. Již nežertuji o tom, že jojo efekt, o kterém si mezi sebou ženy povídají s takovým zaníceným odporem, je automatické mužské přitakávání všemu, co manželka řekne. Každopádně jsem vyběhl na kruhový trénink za přítomnosti osvětleného senseje Dana Hrušky a dalších muskulaturních nadšenců Tomáše Němce a Pavla Bartoše a vlčáků Michaela, Jonathana a Vincenta. V jejich nabušené přítomnosti mi sice okamžitě stoupla hladina testosteronu na meziroční maximum, ale přesto jsem se stále cítil jak zebra ve stádě mustangů. Naštěstí jsem v tom nebyl sám. Zde na cvičišti se podle aktuální fyzické kondice dělíme na dvě základní skupiny. Ty, co nosí kraťasy na břicho a ty co je nosí pod břichem. Mé horkem povolené břišní svaly mě řadily do druhé skupiny. Již při druhém cviku přišla krize a s ní spojené otázky: Proč to dělám? Situace, kdy jsem manželce mohl nadělit své krásné tělo je už dvacet let pasé – byla-li někdy.

Můj Bártík mě viděl, jak několikrát prudce zvedám pravici, přestal povzbuzovat a díval se pro to na mě vyčítavě – a já neměl sílu mu vysvětlit, že nejde o náhlý příklon k pravicovému extrémismu, že se jen hlásím o kyslík. Pak přišla chvíle, kdy mi bylo jasné, že jsem na dně. Ale pak se zespoda ozvalo ťukání a já věděl, že mohu jít dále. Uviděl jsem tunel a na jeho konci zářivé světlo. Před očima mi proběhl celý život. Ucítil jsem teplo a laskavé objetí a pak byl konec a já si šel dát sprchu.

Dne čtvrtý – úterý

Ráno jsem ušetřil trochu času při česání, tak jsme zase spolu a já se ti mohu svěřit s mými bolístkami na těle. Ranní chvíle byla inspirující. Měl bych jen malou ekumenickou poznámku: Nám katolíkům se právem vyčítá, že se neumíme modlit spolu a nahlas. Většinou to dopadne tak, že kněz vyzve k hlasitým modlitbám, dáme si minutu ticha a pak mše pokračuje. Ale pomalu se to učíme. Vy na to jdete opačně. Když se spolu modlíte, zavíráte oči, abyste se nemuseli dívat na souseda. Ještě občas zavřete pusku a ta ekumena nám půjde skvěle.

Z hlediska vztahu k modernímu světu mi mladí přijdou být docela v pohodě, ale starší generace mi dělá starosti. U oběda jsem vyslechl zanícený rozhovor o starých dobrých časech, kdy osobní Bible byly ohmatanější, lidé tak nějak zbožnější, děti ke starším uctivější – oproti tomu nové časy jsou plné svodů, mladí se chovají příliš svobodně a dělají si, co chtějí. Kořeny je pochopitelně nutné hledat ve výchově. Dětem je bezpodmínečně nutné vyprávět jen biblické příběhy a nemást jim hlavu těmi nesmyslnými moderními pseudopohádkami plnými hnusné magie a novopohanských rituálů. I Karel Čapek není hoden, protože nenapsal Desatero pohádek. Dětem má být přísně zakázán Erbenův Plaváček, poněvadž to je krajně nevhodná parodie na Mojžíšovo těžké dětství. K dobru byl dán také příběh o tom, jak si jedna starší dáma po nešťastném pádu odnesla jizvu na čele ve tvaru blesku, její zeť ji obvinil z toho, že má hadí jazyk, nařkl ji z čarodějnictví a zlomil jí hůlku. Rozmáhá se nám tu pohádkový fundamentalismus.

Měl jsem všeho dost, tak jsem odešel na hodinu do kaple ticha. Poté mě tam našla žena, která měla mezitím na starosti tři naše děti, které si uplynulou hodinu vybraly pro specifické ukázky vývoje svých osobností – a také chtěla být v kapli ticha. Tak jsme se tam před dětmi schovali. Právo na hodinu v kapli ticha by mělo být pro rodiče malých dětí jedním ze základních práv.

Den pátý – středa

Uplynuly již skoro dva dny od posledního kruhového tréninku, už to nese ovoce – přišla ta výbušná síla: bez bolesti jsem vyšel schody.

Dnes je dětský den, takže naše ratolesti jsou natěšené jak pastýři o vánocích. Už předem jsem avizoval, že se rád zapojím a převezmu nějaké stanoviště. Naštěstí jsem nikomu neřekl, že jsem katolický duchovní, a tak se na mě nikdo nedívá s podezřením. Pro vysvětlenou: Jsem katolický ženatý jáhen. To je v ŘKC něco jako třetí kazatel ve sboru se dvěma kazateli. Takže strašně důležitý člověk. Ale zpět k dětskému dni. Zúčastnil jsem se jen dopoledne, protože naše auto asi něco chytlo – jede jen v nouzovém režimu a na palubce mám z kontrolek diskotéku. V pěti autoservisech, kam jsem volal, mi řekli, že to mi kuny překousaly dráty. A Volkswagen servis je až v Jihlavě. Takže jsem bez oběda jel do Jihlavy, s uškrceným motorem po D1, s nejistotou jestli dojedu. V servisu na to kouknul

technik a ukázal mi kabel, který opravdu posvačila kuna. Proč tam dávají kabely, které přitahují kuny, mi nedokázal vysvětlit, ale je jasné, že kvůli kšeftu.

Mladí nechodí na program. Je to problém, ale náš starších. Nejsme srozumitelní. Zkusme to třeba takhle: Podívejte, děti. Takhle šel Ježíš a jeho 12 prvních followerů. Ačkoli ho krutopřísne zabanovali a vytrolila ho dost nahrubo grupa hejtrů, lol, za tři dny respawnoval – žádnéj prank, žádnéj fejk – fakt cool, a likoval je jako nikdy předtím. A ty, co říkali, že to je hoax, přesvědčil boss osobně. A dal nám jasnej message, že je všechno zálohovaný na cloudu, co je prý jeho táty. A followeri pak založili církev, a Cébečko je taková její franšíza. Srozumitelný ne? Hlavně mluvit aktuálním jazykem. Kam se hrabe Saša Flek se svojí Parabiblí.

Večer jsem nemohl usnout, myslel jsem na tisíc věcí. Tak jsem si dal sklenici mléka a za chvíli jsem už myslel jen na jednu věc.

Den šestý – čtvrtek

Mám rád disciplíny, ve kterých mají šanci prohrát všichni. Já a sport je obehnané téma, které už nikomu nepříjde vtipné, dokud mě při tom nevidí. Dopoledne jsme si šli opět pinknout volejbal, což je super kolektivní sport, ve kterém máš skoro vždy možnost na někoho svést, když ti to zrovna nelétá.

Po srážce se Stevenem jsem skončil s naraženými žebry a rád jsem se nechal vystřídat. Vzhledem k tomu, jak ve mně ruplo, tak jsem asi na sborovce dosportoval. Jak jsem se tak koukal na zápas, něco ostrého mě do žeber bolestivě dloublo. Byla to bible v ruce jedné tetičky, která se dožadovala bezodkladného vysvětlení, o co tu jde. Přes prezidentský precedens výkladu slova „bezodkladně“ jsem se jí rozhodl okamžitě vyhovět a za ten půlhodinový pokus to stálo. Dost ji rozrušilo, co jsem jí řekl a hlavně když jí došlo, že ta hra opravdu nemá biblické základy a tudíž se to na sborovou dovolenou nehodí. Myslela si totiž, že dva týmy symbolizují dva vítězné kmeny Izraele a míč hlavu Pelištejce. Hodlá to hlásit staršovstvu. Pro mě z toho plyne ponaučení, že vysvětlovat některým lidem pravidla moderního kolektivního sportu je stejně smysluplné jako když dáte barvoslepému pro pochopení barev duhy ke čtení 50 odstínů šedi.

Pátek

Tak se nám už přiblížil konec. Ale že to zase byla jízda. Byly chvíle, kdy jsem si se zaťatými zuby opakoval pedagogickou zásadu: je jedno, jaký zážitek je, hlavně že je silný. A že těch silných bylo – třeba jen na kruháči jsem byl třikrát. Ovšem mnohem důležitější je to, co si člověk odnese.

Takže rekapitulace:

Stejně jako ostatní jsem znova a znova každé ráno zažíval hlubokou pravdu, že káva vás nastartuje, Ježíš vám dá sílu pokračovat.

Emilce jedna tetička řekla, že v církvi nevěříme na zombíky. Což ji dost vzalo, protože o zmrtvýchvstání se tu mluví běžně. Chudák dítě, střet s realitou bolí.

Bratr kazatel pořád řeší manželské vztahy. Jediné, co ho ještě nenapadlo, je vydání věrnostních karet (pochopitelně nepřenositelných) a vzájemné očipování (Už to vidím při svatbě: Přijmi drahá tento čip jako znamením své věrnosti). Tak snad příště.

Jonathane. Další rok jsi blíž naší vysněné metě, kterou je Josefínčina plnoletost. I v příštím roce nezapomeň, že vše, co stojí mezi vámi, je čas. To nad čím se teď usmíváš, za dvacet let doceníš. Uvědom si, že můžeš v průběhu let prožít něco velikého, například budeš moci dvakrát v životě sledovat, jak tvé milé rostou a padají zuby. To se poštěstí snad jen žralokům.

Katko Kopp, byla jsi jako vždy – abych byl genderově korektní – dobrým parťákem. Být muslim, udělám z tebe svou třetí ženu.

Jean-Marc a Andrea vypadali prvních pár dnů trochu vyjukaně. Ono přistát v areálu, který byl moderní za dětství mého dědečka, je docela šok. Ale aklimatizace proběhla poměrně úspěšně, třeba je časem i naučíme pít pivo.

Přes neustálé sýčkování amatérských meteorologů bylo moc pěkně.

Děti byly moc spokojené. Jen ty starší mi na mou otázku po spokojenosti řekli, že to bylo fajn, ale že tu bylo moc starších lidí kolem čtyřicítky. Drzost nastupující generace nezná mezí.

Pokud do této doby někdo nerozuměl úsluví „utahaný jako kotě“, tak teď už mu rozumí. Čemu nerozumím já je, z jakého materiálu jsou ta koťata vyrobená. Jen absolutní ohebnost jim umožnila přestát neutuchající dětskou péčí bez zlomenin.

Celkově to tady bylo výborné. A to díky Vám všem od mimin po nejstarší tetičky. Díky Tome za organizaci, všechno klaplo bezvadně. Díky za skvělé programy – povídací, vyráběcí, pouštěcí, sportovací, prostě za všechno. Těším se zase za rok na viděnou na další sborovce.